

ПРИКАЗКА.

Сгушенитѣ клончета на елхата мълчаха и слушаха, а елхата-майка разказваше.

— Кой знай кога било, — шушнѣше елхата-майка и тънката ѝ та висока снага потръпваше отъ радостъ. — Кой знай кога било! Защото никой го не помни. Тръбва да се е случило, когато гората е била безъ пжтъ и когато родътъ ни е стигалъ долу, дори до равния пжтъ.

По онова време нашата царица е била Люля-Люля, съ тъмнозелената коса и съ бистритѣ очи.

На високо, много дни пжтъ отъ тукъ нагоре — били палатитѣ на Люля. На връхъ две високи скали, надъ бездънна пропастъ, се издигали онѣзи мраморни палати. Слѣпъ слѣпѣлъ хубавъ Слънчо отъ тѣхъ, кога сутринъ стрелне първи погледъ да ги зърне. Слѣпъ слѣпѣялъ самси Слънчо — малко ли сж чудо били Люлини палати?

Само единъ едничъкъ синъ имала Люля. Името му и до сега никой не е чувалъ и не знае. Само единъ едничъкъ синъ, друго слънце освенъ Слънча.

Въ тъмни зори още, преди роса да пороси, тръгвалъ свѣтлоокиятъ синъ на Люля да обходи царството ни. Тръгвалъ винаги самичъкъ. Младъ билъ, силенъ билъ синътъ на Люля и даръ ималъ — даръ да пѣе. До день днешенъ още кѣнти ясниятъ му гласъ въ водитѣ на всичкитѣ потоци изъ гората. До день днешенъ още звѣни по влажни усойни и по сухи припечи неговата пѣсень...

Елхата-майка излекомъ въздѣхна, сведе чело и пакъ тихичко зашушна:

— Тази нощъ синътъ на Люля ще ни пѣе пѣсеньта си. Тази нощъ, на Бѣдни вечеръ... Година следъ година, всѣки бѣдни вечеръ, когато чудно чудо се е случило